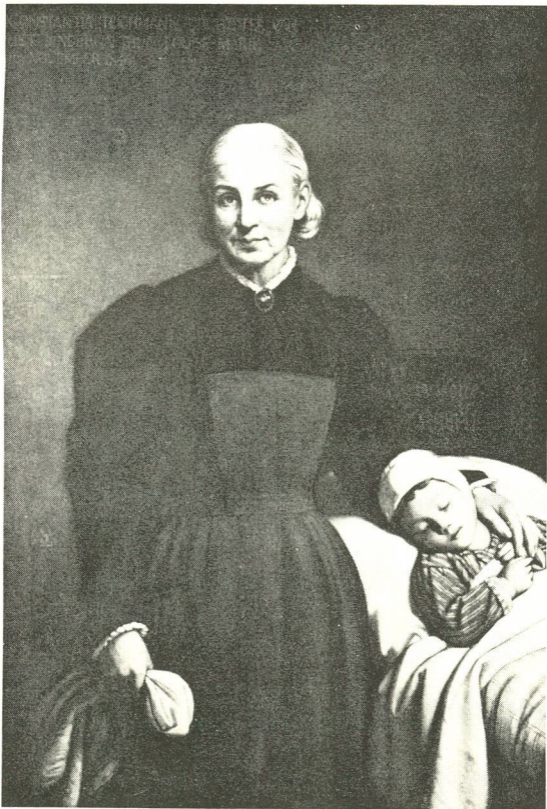

TEICHMANN, Constance, artieste en kunstbeschermster (Antwerpen 16 juni 1824 - Antwerpen 14 december 1896).

Derde dochter van Théodore Teichmann, gouverneur van de provincie Antwerpen (van 1845 tot '62), en tante van mej. M.E. Belpaire.

Door haar caritatieve actie kwam Constance Teichmann al op vrij jonge leeftijd in contact met de noden van de arme Antwerpse bevolkingsgroepen en leerde ze, ondanks haar Franstalige opvoeding, ook de nodige waardering en respect voor de volkstaal. Tijdens een feest te Antwerpen op 5 september 1853, georganiseerd door Voor Tael en Kunst ter ere van koning Leopold I, was zij het ook die namens de Antwerpse burgerij de vorst in het Nederlands mocht verwelkomen. Belangrijker echter was haar rol als beschermster van vooraanstaande Vlaamse kunstenaars, niet alleen op materieel gebied, zoals voor Eugeen Zetternam en zijn gezin, maar vooral moreel en in artistieke aangelegenheden. In 1864, toen zij zich volop inspande om de Vlaamse kerkmuziek te hervormen en te vernieu-

C. Teichmann door G. Guffens (1896).

wen, ontmoette zij Peter Benoit en tussen beiden ontstond een grote vriendschap. Zij introduceerde Benoit in de Antwerpse muziekwereld, waar ze zelf als een uitstekende sopraan bekend stond. Door haar bemiddeling werd het poëma van Van Beers *De Oorlog* aan Benoit toevertrouwd en ook het oratorium *De Schelde* ontstond grotendeels ten huize van de familie Teichmann. Van 1885 af verkoelden de betrekkingen tussen Benoit en Constance Teichmann om ten slotte zo goed als op te houden. Benoit was niet de vergeestelijkte schepper geworden die zij zich gedroomd had. Deze droom vond echter sinds 1877 nieuw voedsel in haar vriendschap met Edgar Tinel. Voor deze jonge toondichter werd zij een echte moeder en het grote succes dat Tinel in 1894 in Aken te beurt viel met zijn oratorium *Franciscus* was voor een groot deel ook aan haar inspanningen te danken, evenals Tinel's benoeming tot directeur van het Lemmens-instituut te Mechelen.

LITERATUUR : M.E. Belpaire, *Constance Teichmann* (1908);
- P. Tinel, *Edgar Tinel, le récit de sa vie et l'exégèse de ses œuvres de 1854 à 1886* (1923).

LUDO HELSEN